

पद चालीसको लुकेको इतिहास - संख्या सत्रह

दोस्रो हाय — भाग चार

Jeff Pippenger

2026-06-25

६२७, ६३२ र ६३७

तलहीन खाडल खोल्ने “साँचो” निनवेहको युद्ध हो, जसको पूर्ति 627 मा भयो, मोहम्मदको 632 मा मृत्यु हुनुभन्दा पाँच वर्षअघि। पाँच वर्षपछि 637 मा, मुस्लिम सेनाहरूले फारसको राजधानी कब्जा गरे, जो निनवेहको युद्धमा संलग्न दुई महान् महाशक्तिमध्ये एक थियो। यस घटनाले मध्यपूर्वमा शक्ति-सन्तुलनलाई नाटकीय रूपमा परिवर्तन गऱ्यो। 627 मा भएको निनवेहको युद्धले फारसी साम्राज्यको शक्ति क्षीण तुल्यायो, र त्यसको दस वर्षपछि फारसी साम्राज्यको अन्त भयो।

अपमान—७८२

६३२ मा मोहम्मदको मृत्यु भएको एक सय पचास वर्षपछि, ७८२ को अब्बासी अभियानमा, अब्बासी सेनाले (बताइएअनुसार करिब ९५,००० सैनिक) एशिया माइनर (आधुनिक टर्की) स्थित बाइजेन्टिनी भूभागमाथि विशाल आक्रमण प्रारम्भ गर्‍यो। तिनीहरू बोस्फोरस जलडमरूमध्यको पारि, कन्स्टान्टिनोपलको ठीक सामुन्ने रहेको क्राइसोपोलिससम्म पुगे—यसरी बाइजेन्टिनी राजधानीको अत्यन्त नजिक आइपुगे। महारानी आइरिनको अधीनमा रहेका बाइजेन्टिनीहरूले गम्भीर पराजय भोगे। फलस्वरूप, बाइजेन्टिनीहरू एक अपमानजनक तीन-वर्षीय युद्धविराममा हस्ताक्षर गर्न बाध्य भए, जसअनुसार उनीहरूले ठूलो वार्षिक कर (करिब ७०,०००–९०,००० स्वर्ण दिनार) तिर्न, साथै रेशमी वस्त्रहरू र बन्धकहरू सुम्पन सहमति जनाए। यो अभियान आठौँ शताब्दीमा बाइजेन्टिनी भूभागमा भएका अब्बासी अतिक्रमणहरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो र सफल अभियानमध्ये एक थियो। यसले अब्बासी खलिफातको बढ्दो शक्ति र बाइजेन्टिनी साम्राज्यको निरन्तर पतनलाई प्रदर्शन गर्‍यो।

पाँच महिना

प्रकाशको पुस्तकको नवौँ अध्यायमा “पाँच महिना,” जुन एक सय पचास वर्षसँग बराबर ठहर्छ, दुई पटक उल्लेख गरिएको छ; एक पटक पद ५ मा र फेरि पद १० मा।

अनि तिनीहरूलाई यो दिइयो कि तिनीहरूले तिनीहरूलाई नमारून्, तर पाँच महिना तिनीहरूलाई यातना दिऊन्; र तिनीहरूको यातना बिच्छीले मानिसलाई डसेको बेला हुने यातना जस्तै थियो। अनि ती दिनहरूमा मानिसहरूले मृत्यु खोज्नेछन्, तर त्यसलाई भेट्नुअनेछैनन्; र मर्न चाहनेछन्, तर मृत्यु तिनीहरूबाट भाग्नेछ। अनि ती सलहरूको आकृति युद्धका लागि तयार पारिएका घोडाहरूजस्ता थिए; र तिनीहरूका शिरमा मानौँ सुनजस्ता मुकुटहरू थिए, अनि तिनीहरूका अनुहार मानिसहरूका अनुहारजस्ता थिए। अनि तिनीहरूका कपाल स्त्रीहरूका कपालजस्ता थिए, र तिनीहरूका दाँत सिंहहरूका दाँतजस्ता थिए। अनि तिनीहरूका वक्ष-कवचहरू थिए, मानौँ फलामका वक्ष-कवचहरू; र तिनीहरूका पखेटाहरूको शब्द युद्धतर्फ दौडिरहेका धेरै घोडाहरू तानेका रथहरूको शब्दजस्तो थियो। अनि तिनीहरूका पुच्छरहरू बिच्छीहरूका पुच्छरजस्ता थिए, र तिनीहरूका पुच्छरहरूमा डँसाइहरू थिए; अनि तिनीहरूको शक्ति पाँच महिना मानिसहरूलाई हानि पुऱ्याउने थियो। प्रकाश 9:5-10।

प्रकाशितवाक्य अध्याय ९ को पाँचौँ तुरहीमा एक सय पचास वर्षका दुई भिन्न भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिहरू छन्। पहिलो अवधि सन् ६३२ मा मोहम्मदको मृत्युबाट पूर्वी रोमकी महारानी आइरीनको सन् ७८२ मा भएको अपमानसम्म फैलिएको छ। अध्याय ९ ले इस्लामको उदयलाई अत्यन्त विस्तृत रूपमा पहिचान गराउँछ। सन् ६०६ मा जातिहरूको

एकीकरणदेखि, सन् ६२७ मा नीनवेहको युद्धसम्म, सन् ६३२ मा मोहम्मदको मृत्युसम्म, अनि त्यसपछि सन् ६३७ मा फारसको पराजयसम्म, इस्लामको उदय र पतनलाई परमेश्वरको भविष्यवाणीमय वचनमा सावधानीपूर्वक अनुक्रमित गरिएको छ। अरबी इस्लाम नै पीडाको पहिलो एक-सय-पचास-वर्षे भविष्यवाणीमा देखाइएको शक्ति हो। सन् ६०६ मा मोहम्मदद्वारा जातिहरूको एकीकरण; त्यसपछि सन् ६२७ मा नीनवेहको “कुञ्जी” युद्ध, त्यसपछि करिब सन् ६२८ तिर फारस र रोम दुवैको पतनबारे मोहम्मदको भविष्यवाणी, अनि त्यसपछि सन् ६३२ मा उनको मृत्यु। यी मितिहरूले इस्लामको रेखामा भएका घटनाहरूको एक विशिष्ट क्रमलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

मोहम्मदको सन् ६३२ मा मृत्यु भएको एक सय पचास वर्षपछि, इस्लामको शक्तिको आधार अरबबाट टर्कीतर्फ सरेको थियो, किनकि त्यसले पूर्वी रोमलाई निरन्तर पछाडि धकेल्दै कन्स्टान्टिनोपलसम्म पुऱ्यायो। पहिलो धिक्कारले अरबको इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र दोस्रो धिक्कारले टर्कीको इस्लामलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो। पहिलो धिक्कारभित्र, दुवै एक-सय-पचास-वर्षे समय-भविष्यवाणीहरूले अरबको इस्लाम र टर्कीको इस्लामबीचको भिन्नतालाई पहिचान गर्छन्, ठीक त्यसरी नै जसरी यही सत्यको यही भिन्नता पहिलो र दोस्रो धिक्कारबीचको भेदमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

पहिलो एक सय पचास वर्ष फारसको पतनसँग आरम्भ भयो र रोम कन्स्टान्टिनोपलका पर्खालभित्र थुनिएको अवस्थामा समाप्त भयो। दोस्रो एक सय पचास वर्षको अवधि निकोमेडियामा उस्मानको (जसलाई ओट्टोमन पनि भनिन्छ) विजयसँग आरम्भ भयो। निकोमेडियामा भएको ओटोमन विजयले निकोमेडियाको घेराबन्दीलाई जनाउँछ—यो घेराबन्दी १३३३ देखि १३३७ सम्म आधुनिक टर्कीको इज्मिदस्थित निकोमेडियामा भयो, जब सुल्तान ओरहान गाजी (ओटोमन बेयलिकका संस्थापक उस्मान प्रथमका छोरा) ले बाइजान्टिनहरूको महत्त्वपूर्ण नगर निकोमेडियालाई घेरे। त्यो नगरले केही वर्षसम्म प्रतिरोध गर्‍यो, तर अन्ततः अनिकाल र आपूर्तिको अभावका कारण १३३७ मा आत्मसमर्पण गर्‍यो। बाइजान्टिन सैनिकदललाई कन्स्टान्टिनोपलतर्फ प्रस्थान गर्न अनुमति दिइयो। निकोमेडिया एसिया माइनर (अनातोलिया) मा बाइजान्टिनहरूको अन्तिम प्रमुख गढहरूमध्ये एक थियो। यसको पतनले प्रभावकारी रूपमा पश्चिमी अनातोलियाको अधिकांश भागमाथिको बाइजान्टिन नियन्त्रणको अन्त्य गरिदियो। यस विजयले ओटोमनहरूलाई बिथिनियामा आफ्नो शक्ति सुदृढ गर्न र बोस्फोरस जलडमरूमध्यतर्फ अझ विस्तार गर्न सक्षम तुल्यायो। यो अन्ततः कन्स्टान्टिनोपलमाथि भएको ओटोमन विजयतर्फको एक प्रमुख सोपान थियो (जुन एक शताब्दीभन्दा बढी समयपछि, १४५३ मा, भयो)। यो घेराबन्दीलाई प्रायः ती प्रमुख प्रारम्भिक विजयहरूमध्ये एकका रूपमा हेरिन्छ, जसले सानो ओटोमन बेयलिकलाई उदीयमान क्षेत्रीय शक्तिमा रूपान्तरित गर्‍यो।

पहिलो तुरहीभित्रको दोस्रो एक सय पचास-वर्षीय अवधि सन् १४४९ जुलाई २७ मा समाप्त हुँदा अन्तिम कन्स्टान्टिनले पूर्वी रोमको सिंहासनमा आरोहण गर्न इस्लामी सुल्तानसँग अनुमति मागे, यसरी उसले प्रकाशितवाक्य नौका दुई “पाँच-महिने” अवधिहरूको पहिलो एक सय पचास वर्षको अन्त्यमा साम्राज्ञी आइरीनले भोगेको उही अपमान सहनुपर्‍यो। ‘साम्राज्ञी आइरीन’ तथा ‘अन्तिम कन्स्टान्टिन’ को अपमानले पछि ओटोमनहरूको अपमानको पूर्वरूप प्रस्तुत गर्‍यो, जब दोस्रो हायको समय-भविष्यवाणीको समाप्तिमा उनीहरूले मिश्रको खतराबाट बच्न चार महान् युरोपेली शक्तिहरूसित संरक्षण मागे।

प्यान्थिऑन

अग्रगामीहरूले दानियेल आठ अध्यायको एघारौँ पदमा रहेको “उसको पवित्रस्थानको स्थानलाई ढालियो” भन्ने वाक्यांश कन्स्टान्टिनद्वारा पूरा भएको हो भनी ठीकसँग बुझ्ने र सिकाए।

हो, उसले आफैलाई सेनाको प्रधानसमक्ष समेत महान तुल्यायो, र त्यसैद्वारा नित्य बलि हटाइयो, अनि उहाँको पवित्रस्थानको स्थान भत्काइयो।

यहाँ पहिचान गरिएको “पवित्रस्थान” रोम नगरको पन्थियन मन्दिर थियो, र त्यस मन्दिरको “स्थान” रोम नै थियो। सन् ३३० मा जब कन्स्टान्टिनले आफ्नो साम्राज्यको राजधानी कन्स्टान्टिनोपलमा सार्ने निर्णय गरे, तब रोम “भूमिमा फ्याँकियो।” पद एघारले प्रकाश १३ सँग सम्बन्ध जोड्दछ, र पद २ ले त्यही घटनाहरूलाई पहिचान गरिरहेको छ।

मैले देखेको पशु चितुवाजस्तै थियो, र उसका खुट्टा भालुका खुट्टाजस्ता थिए, र उसका मुख सिंहको मुखजस्तो थियो; अनि अजिङ्गरले त्यसलाई आफ्नो शक्ति, आफ्नो सिंहासन, र ठूलो अधिकार दियो।

अजिङ्गर मूर्तिपूजक रोम थियो, र मूर्तिपूजक रोमले सन् 330 मा आफ्नो अधिकारको “आसन” रोमी मण्डलीलाई हस्तान्तरण गर्‍यो, जब त्यसले राजधानीलाई पूर्वतिर सार्‍यो; यसरी एक शक्ति-शून्यता छोडियो, जसको पोपवादी मण्डलीले खुसीसाथ लाभ उठायो। जब हामी पूर्वी रोमको रेखा सन् 330 देखि 1453 सम्म आरम्भ गर्छौं, तब हामी पाउँछौं कि पूर्वी रोमसम्बन्धी भविष्यवाणीको आरम्भमा रोम नगर कन्स्टान्टिनद्वारा रोमको अस्वीकारका कारण अपमानित भयो। त्यो अपमान पहिलो एक सय पचास वर्षको पीडाको समाप्तिमा, सन् 782 मा महारानी आइरिनसँग पुनः दोहोरियो। ती दुवै अपमानहरू अन्तिम कन्स्टान्टिनद्वारा पनि दोहोरिए।

अनौठा उत्थान र पतनहरू

प्रकाश ९ का पाँचौं र छैटौं तुरहीले पूर्वी रोमको पतनका विवरणहरू प्रदान गर्छन्, साथै इस्लामको उदय र पतनको अभिलेख पनि प्रस्तुत गर्छन्। प्रेरणाले हामीलाई दानियल र प्रकाशका पुस्तकहरूमा भएका राज्यहरूको “उदय र पतन” अध्ययन गर्न सूचित गर्दछ। ती राज्यहरूसँग तिनका विशिष्ट “उदय र पतन” सँग सम्बन्धित आफ्नै पृथक् विशेषताहरू छन्। यहूदाको पतन यरूशलेममाथि भएका तीन आक्रमणद्वारा ल्याइयो। हिब्रूहरूलाई बाबेलमा लगियो, र तिनीहरू तीन आदेशहरूअन्तर्गत फर्कने थिए, जसले २,३०० वर्षको आरम्भ गरायो, र त्यसले १७९८ देखि १८४४ सम्म इतिहासमा तीन स्वर्गदूतहरूको आगमनतर्फ पुऱ्यायो। बाबेल एकै रातमा पतन भयो। रोम विघटित भयो, र त्यस विघटनभित्र रोमका दुई पक्षहरू पश्चिमी वा पूर्वी रोमको अवस्थाअन्तर्गत प्रस्तुत गरिए। दानियल ११ को पहिलो तिहाइमा प्टोलमी साम्राज्य र सेल्युसिड साम्राज्यको उदय र पतनले पोपवादी रोमको उदय र पतनको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्छ। त्यो साक्ष्य केवल अलेक्जेन्डर र यूनानको विघटनको कथाको निष्कर्ष मात्र हो। रोमभन्दा भिन्न, यूनान चार भागमा विभाजित भयो, जुन अन्ततः दुईमा परिणत भए। रोम पूर्व र पश्चिममा विभाजित भयो, र त्यसपछि पश्चिमी रोम भविष्यवाणीगत रूपमा तीन भागमा विभाजित भयो, जसले रोमको त्रिविध शासनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। पूर्वी रोमका लागि, कन्स्टान्टिनले आफ्नो राज्य आफ्ना तीन छोराहरूमा विभाजन गरे। स्पष्ट रूपमा पश्चिमी र पूर्वी रोम समानान्तर रेखाहरू हुन्, जसले रोमी मण्डली र रोमी राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। त्यो द्विविध विभाजनभित्र अझ एउटा त्रिविध विभाजन पनि छ। यूनान चारबाट दुई भयो, बाबेल एकै रातमा पतन भयो, यहूदा तीन आक्रमणद्वारा पतित भयो। इस्लामको सन्दर्भमा, तिनीहरूको “उदय” लाई “मुक्ति” को रूपमा चित्रित गरिएको छ र तिनीहरूको “पतन” लाई “नियन्त्रण” को रूपमा।

तिनीहरूको उदय मोहम्मदसँग आरम्भ भयो र ११ अगस्ट १८४० मा तिनीहरूलाई रोकियो। तिनीहरूलाई मुक्त गरियो र तुरुन्तै ९/११ मा फेरि रोकियो। हालै ७ अक्टोबर २०२३ मा तिनीहरू पुनः मुक्त गरिए र त्यसयता गाजामा रोकिएका छन्। पशुको प्रतिमाको स्थापना सूचित गर्न इस्लाम फेरि एकपटक मुक्त गरिनेछ। प्रकाशको पुस्तकको अध्याय नौदेखि एघारसम्म प्रतिनिधित्व गरिएको इस्लामी अगमवाणीमूलक इतिहासको रेखाले तेस्रो हायको इस्लामको अगमवाणीमूलक इतिहासलाई पहिचान गर्दछ। ‘तेस्रो हायको इस्लामको अगमवाणीमूलक इतिहास’ सातौं र तेस्रो स्वर्गदूतद्वारा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। सातौं स्वर्गदूतले ध्वनि गर्न आरम्भ गर्दा तेस्रो स्वर्गदूत २२ अक्टोबर १८४४ मा आइपुगे। तेस्रो स्वर्गदूत र तेस्रो हाय ९/११ मा अगमवाणीमूलक इतिहासमा आइपुगे। ९/११ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म पहिलो र दोस्रो हायको अगमवाणीमूलक इतिहास दोहोरिँदै आएको छ र अझै पनि दोहोरिँदै छ।

निनवेहको युद्धको “कुञ्जी” ले रोम र पर्सिया—यी दुई शक्तिलाई इस्लामसँग प्रत्यक्ष र अविभाज्य सम्बन्धमा ल्याउँछ। निनवेहले धर्मशास्त्रका अन्य कुनै पनि खण्डभन्दा अझ स्पष्ट रूपमा पश्चिमी र पूर्वी दुवै रोमको क्रमिक पतनलाई पहिचान गराउँछ।

हेरोद अजिङ्गरको प्रतीक हो; उसले रोमको प्रतिनिधित्व गरिरहेको थियो। संसारको अन्त्यमा त्यो अजिङ्गर संयुक्त राष्ट्रसंघ हो। आइतवारको व्यवस्थामा छैटौं राज्य पतन हुन्छ, सातौं आरम्भ हुन्छ, तर तिनीहरूले आफ्नो राज्य आठौं राज्यलाई आफ्नै जन्मदिनको भोजमा दिन्छन्। सातौं राज्य भर्खरै जन्मेको हुन्छ, र त्यसले तुरुन्तै आफ्नो राज्य

बाबेलकी वेश्यालाई एक घडीका लागि दिन सहमति जनाउँछ, जसको पूर्वछाया हेरोदले सलोमीलाई आफ्नो राज्यको आधासम्म दिने प्रतिज्ञा गरेको घटनाले देखाउँछ।

ठीक त्यही ठाउँमा जहाँ संयुक्त राज्य अमेरिका पतन हुन्छ, संयुक्त राष्ट्रसंघ जन्मन्छ र त्रिविध एकता कार्यान्वयन गरिन्छ। हेरोद अजिङ्गर हो, र हेरोदियास पोपतन्त्र हो, अनि संयुक्त राज्य अमेरिका सलोमी हो। हेरोद एक अवैध वैवाहिक गठबन्धनमा थियो, किनकि उसले आफ्नै भाइकी पत्नीलाई विवाह गरेको थियो, र भविष्यसूचक स्तरमा ऊ सलोमीसँग व्यभिचारी नातामा थियो, किनकि उसले नाचिरहेकी सलोमीप्रति वासना राखिरहेको थियो भन्ने कुरा स्पष्ट छ। अजिङ्गरको आमासँग पनि र छोरीसँग पनि सम्बन्ध छ। यो कुरा तब बुझ्न अत्यन्त महत्त्वपूर्ण हुन्छ जब तपाईंले पश्चिमी र पूर्वी रोमले क्रमशः कलीसियाई कुटनीति र राज्यकला प्रतिनिधित्व गर्छन् भन्ने निर्धारण गर्नुहुन्छ। रोम, बाइबलीय भविष्यवाणीको चौथो राज्यले, भविष्यसूचक रूपमा पोपतन्त्रलाई सिंहासनमा राख्यो, र यसो गर्दा उसले संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रतीकात्मक पूर्वछाया प्रस्तुत गर्‍यो, जसले फेरि एकपटक पोपतन्त्रलाई सिंहासनमा स्थापित गर्नेछ।

३३० देखि ४७६ सम्म पश्चिमी रोमको क्रमिक पतनले १७९८ देखि आइतबारको व्यवस्थासम्म संयुक्त राज्य अमेरिकाको क्रमिक पतनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। “३३०” वर्ष र “१७९८” वर्ष दुवै दानिएलको पुस्तकमा “ठहराइएको समय” वा “अन्तको समय” भनिने भविष्यवाणीसम्बन्धी मार्गचिन्हहरू हुन्। ३३० ले पश्चिमी र पूर्वी रोमको आरम्भलाई चिह्नित गर्दछ। दुवैको अन्त्य रोमी नेताको अपमान हो, जसरी आरम्भमा कन्स्टान्टिनले रोम सहरलाई अपमानित गरेको थियो। ४७६ एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधिको अन्त्य थियो, जसले रोमको प्रतिष्ठित राजनीतिक संरचना कसरी तीन चरणहरूमा विघटित भयो भन्ने कुरालाई चिह्नित गर्दछ। ३३० मा सहर अस्वीकृत गरिनुबाट आरम्भ भएको त्यो अवधिपछि उनीहरूको समग्र राजनीतिक संरचनाको अपमान भयो—तिनीहरूको गौरवशाली गणतन्त्र, जुन प्राचीन रोमको प्रमुख घमण्डको विषय रहेको थियो, विखण्डित गरियो, र अन्ततः ४७६ मा पुगेर समाप्त भयो, जब त्यसपछि रोममाथि शासन गर्ने कुनै शासक वास्तविक रोमी रक्तवंशबाट हुने थिएन। ३३० वर्षमा सुरु हुने रोमका दुई रेखाहरू, र ती दुई रेखाहरू प्रस्तुत गरिएका खण्डमा, पाँच महिनाका दुई भविष्यवाणीसम्बन्धी रेखाहरू पनि समावेश छन्। पश्चिमी रोमको रेखा क्रमिक अपमानबाट आरम्भ हुन्छ र क्रमिक अपमानमै अन्त्य हुन्छ। पूर्वी रोमको रेखा पनि क्रमिक अपमानबाट आरम्भ हुन्छ र १४४९ मा क्रमिक अपमानमै अन्त्य हुन्छ, जब अन्तिम कन्स्टान्टिनले शासन गर्न अनुमति मागे।

पाँच महिनाका अवधिहरूमध्ये एउटा अवधिले भविष्यवाणीको केन्द्रका रूपमा अरब इस्लामको अन्त्य र सन् ७८२ मा टर्की इस्लामको आरम्भतर्फ डोर्‍याउँछ। त्यस मितिमा महारानी आइरिन अपमानित हुन्छिन्, जुन दोस्रो पाँच-महिने भविष्यवाणीको अन्त्यमा अन्तिम कन्स्टान्टिनको अपमानसँग सामञ्जस्यमा छ। पन्ध्र पदहरूको एउटै विवरणभित्र दुईवटा पाँच-महिने भविष्यवाणीहरू छन्। एउटाले अरबको इस्लामको इतिहास चित्रण गर्दछ, र अर्कोले टर्कीको इस्लामलाई। दुवैको निष्कर्ष पूर्वी रोमको अपमानसँग हुन्छ। भविष्यवाणीहरूमध्ये एउटाको निष्कर्ष एक स्त्रीको अपमानद्वारा पूरा भयो र अर्कोको एक पुरुषद्वारा। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, तिनीहरूले पूर्वी रोमको मण्डली र राज्यको एउटा अपमानलाई चिह्नित गर्छन्। दुवै अपमान पहिलो धिक्कारको इस्लामद्वारा ल्याइएका हुन्। सन् १४४९ मा अन्तिम कन्स्टान्टिनको अपमानले चार वर्षको यस्तो अवधिको आरम्भ गर्छ, जुन सन् १४५३ मा कन्स्टान्टिनोपलका पर्खालहरू ढलेसँगै अन्त्य हुन्छ। १४४९ ले अपमानलाई जनाउँछ, र १४५३ मा पर्खालहरू ढल्छन् र एउटा राज्यको अन्त्य हुन्छ।

मुहम्मदको मृत्यु

दुईवटा पाँच-महिनाका अवधिहरूमध्ये एकको आरम्भ मोहम्मदको मृत्युबाट हुन्छ, जसलाई एघारौँ पदमा “तिनीहरूमाथि राज्य गर्ने राजा” भनेर चिनाइएको छ।

तिनीहरूमाथि एक राजा थियो, जो अथाह खाल्डोको दूत हो, जसको नाउँ हिब्रू भाषामा अबद्दोन हो, तर युनानी भाषामा उसको नाउँ अपोल्ल्योन छ।

तिनीहरूका माथिको राजा मोहम्मद नै थिए, किनकि उहाँ पहिलो पदमा चिनिनुभएको छ; त्यसैले उहाँ कुनै अर्को इस्लामी व्यक्तित्व होइनन्; उहाँ राजा मोहम्मद नै हुनुहुन्छ, र राजा भनेको एउटा राज्य हो, र इस्लाम मोहम्मदको राज्य हो।

अनि पाँचौँ स्वर्गदूतले तुरही फुके, र मैले एउटा तारा स्वर्गबाट पृथ्वीमा खसेको देखें; अनि उसलाई अतल कुण्डको साँचो दिइयो। अनि उसले अतल कुण्ड खोले; र त्यस कुण्डबाट एउटा ठूलो भट्टीको धुवाँजस्तो धुवाँ उठ्यो; अनि त्यस कुण्डको धुवाँका कारण सूर्य र आकाश अन्धकारमय भए। अनि त्यस धुवाँबाट सलहहरू पृथ्वीमाथि निस्के; र तिनीहरूलाई पृथ्वीका बिच्छीहरूसँग भएको जस्तै शक्ति दिइयो। प्रकाश 9:1-3।

तेस्रो धिक्कारभित्र पहिलो र दोस्रो धिक्कारको पुनरावृत्ति हुनु, तेस्रो स्वर्गदूतभित्र पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतको पुनरावृत्तिसँग समानान्तर छ। मोहम्मद, जो राजा थिए, उनलाई अथाह खाडल खोल्ने साँचो दिइयो, र 9/11 ले तेस्रो स्वर्गदूतलाई अधिकार प्रदान गरिने समयलाई चिन्हित गर्दछ। त्यसपछि शक्तिशाली स्वर्गदूतको रूपमा ख्रीष्ट अवतरण गर्नुभयो, जब बालामको पहिलो प्रहार भविष्यसूचक इतिहासमा आइपुग्यो। त्यसपछि अथाह खाडल खोलियो र इस्लाम फेरि विश्व इतिहासको एक विषय बन्यो। त्यसपछि ख्रीष्टले आफ्ना मानिसहरूलाई यर्मियाहका प्राचीन मार्गहरूतर्फ फर्काएर अगुवाइ गर्नुभयो, र तेस्रो धिक्कार तथा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश ध्वनित हुन थाल्यो। सन् 2015 मा ट्रम्पले राष्ट्रपतिको पदका लागि उम्मेदवारी दिने आफ्नो अभिप्राय घोषणा गरे, यसरी वैश्वीकरणवादी अजिङ्गर शक्तिहरूलाई चलायमान तुल्याए, र त्यसपछि अथाह खाडलले नास्तिकतालाई मुक्त गर्‍यो, जसले अन्ततः ट्रम्पलाई सदोम र मिश्रका सडकहरूमा माच्यो। सन्डे कानूनको समयमा, सातमध्येका भएको आठौँ त्यो जनावर अथाह खाडलबाट उक्लेर आउनेछ। एक लाख चवालीस हजारको छाप लगाइने समयको आरम्भ र अन्त्यले अथाह खाडलको एउटा शक्तिको उदयलाई चिन्हित गर्दछ।

तैले देखेको त्यो पशु पहिले थियो, अहिले छैन; र त्यो अथाह कुण्डबाट उक्लेर आउनेछ, र विनाशमा जानेछ। अनि पृथ्वीमा बसोबास गर्नेहरू, जसका नाम जगतको उत्पत्तिदेखि जीवनको पुस्तकमा लेखिएका थिएनन्, तिनीहरूले त्यस पशुलाई देख्दा—जो पहिले थियो, अहिले छैन, तापनि छ—छक्क पर्नेछन्। प्रकाश 17:8।

इस्लाम नै ९/११ मा अथाह खाडल खोलेको कुञ्जी हो, र यही नै आइतबारको व्यवस्थाको समयमा अथाह खाडल खोल्ने कुञ्जी हो। छाप लगाइने समयको बीचमा, वैश्वीकरणको अजिङ्गर-पशु पनि अथाह खाडलबाट बाहिर आयो।

अनि जब तिनीहरूले आफ्नो साक्षी पूरा गरिसक्नेछन्, तब अतल कुण्डबाट उक्लेर आउने त्यस पशुले तिनीहरूका विरुद्ध युद्ध गर्नेछ, र तिनीहरूलाई जित्नेछ, र तिनीहरूलाई मार्नेछ। प्रकाश 11:7.

तलहीन खाडलबाट उदय हुने एक शक्तिका तीनवटै मार्गचिह्नहरू खोल्ने कुञ्जी इस्लामको राज्यका राजा मोहम्मदलाई दिइयो। सन् 627 मा भएको निनेवेहको युद्धले दुई शक्तिहरूबीचको त्यस्तो युद्धलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, जसले दुवै युद्धरत पक्षको शक्ति क्षीण पार्‍यो, र त्यसले इस्लामलाई द्रुतगतिमा शक्तिमा उदाउन अनुमति दियो। सेप्टेम्बर ११ मा त्यो कुञ्जी घुमाइयो र इस्लामको उदय आरम्भ भयो, यद्यपि त्यसको केही समयपछि नै त्यसलाई रोक लगाइयो। निनेवेहको युद्ध सेप्टेम्बर ११ मा प्रतिरूपित भयो, किनकि त्यहाँ इस्लामको उदय त्यस बेला आरम्भ भयो जब पराक्रमी स्वर्गदूत आफ्नो महिमाले पृथ्वीलाई प्रकाशमान पार्न अवतरित हुनुभयो, र “तारा”, जसको अर्थ सन्देशवाहक हो, स्वर्गबाट पनि खस्यो। निनेवेहको युद्ध अन्त्यमा पनि प्रतिरूपित हुन्छ, जब आइतबारको व्यवस्था आउँछ र अन्धकार युगको दोस्रो अवधि आरम्भ हुन्छ, किनकि इस्लामी धर्मको धुवाँले सूर्यलाई छोपिदिन्छ।

एक्सेटर

मध्यरातको पुकारको सन्देश एक्सेटर शिविर-सभामा आइपुग्दा आइतबारको व्यवस्था पूर्वछायित हुन्छ। त्यसपछि पशुको प्रतिमालाई स्थापित गर्ने अन्तिम गतिहरू आरम्भ हुन्छन्। प्रतिमाको गठन, अथवा त्यसको स्थापना, 9/11 मा सुरु भयो, तर त्यस अवधिको अन्त्यमा, मध्यरातको पुकारको घोषणा हुने अवधि पनि 9/11 मा सुरु भएको प्रतिमाको सम्पूर्ण गठन-अवधिको एउटा प्रयाक्टल हो। सुरुआतले अन्त्यको प्रतिनिधित्व गर्दछ। जसरी पहिलो विपत्तिले तेस्रो

विपत्तिको पूर्वछाया दिन्छ, त्यसरी नै पहिलो स्वर्गदूतले तेस्रो स्वर्गदूतको पूर्वछाया दिन्छ। छाप लगाउने समयको अन्त्यमा भएको निनवेहको युद्धले सुरुआतमा भएको निनवेहको युद्धलाई पहिचान गराउँछ। आइतवारको व्यवस्थाको समयमा भएको निनवेहको युद्ध 9/11 मा सुरु भएको छाप लगाउने समयको अन्त्य हो, तर त्यो मध्यरातको पुकारको घोषणा-अवधिको पनि अन्त्य हो। त्यसैले निनवेहको युद्ध मध्यरातको पुकारको घोषणातर्फको सुरुआतमा पूर्वछायित हुन्छ, जसले संयुक्त राज्य अमेरिकामा पशुको प्रतिमाको गठनका अन्तिम चरणहरूलाई पहिचान गराउँछ; अनि आइतवारको व्यवस्थामा संसारमा पशुको प्रतिमाको गठनको सुरुआत आरम्भ हुन्छ। निनवेह त्यो कुञ्जी हो जसले विभिन्न रेखाहरूलाई एकसाथ मिलाउँछ, र ती सबैले पद चालीसको गुप्त इतिहासमा आफ्नो सिद्ध परिपूर्ति पाउँछन्। हामी अर्को लेखमा अझ अगाडि बढ्नेछौं।